

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.894 van 27 december 2000
in de zaak A. 90.259/VII-20.713.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DESWAEF,
kantoor houdende te BRUSSEL,
de Wynantsstraat 23

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX , van Somalische nationaliteit, op 16 maart 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 februari 2000;

Gelet op de beschikking van 30 maart 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18, en op artikel 43, 2/, van het konink-lijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 november 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DESWAEF, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 18 november 1998 en verklaart zich vluchteling op 19 november 1998.

1.2. Op 28 april 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 31 januari 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 31 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.

Zij verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. Betrokkene zou tot de minderheidsgroep "Asharaf" (subgroep "Reer Hassan") behoren. Betrokkene werd in 1982 - op 11-jarige leeftijd - door haar moeder naar Dire Dawa (Ethiopië) gebracht, waar ze werd opgevangen door H. R., een collega-handelaarster van betrokkenes moeder. Deze beslissing werd ingegeven door het feit dat leden van minderheidsgroeperingen in Somalië werden gediscrimineerd. Betrokkenes ouders bleven in Mogadishu wonen. In december 1990 ging betrokkene voor de eerste maal terug naar Mogadishu. In 1991 begon de Somalische clanoorlog. Gewapende milities van de Hawiye-meerderheidsclan kwamen naar Mogadishu en vroegen aan de bewoners om zich te identificeren. In februari 1991 bevond betrokkene zich op de markt, toen bewoners van Mogadishu de stad massaal ontvluchtten. Ze ontmoette een vrouw - K. F. - waarvan betrokkene veronderstelde dat zij ook op de vlucht was. Betrokkene vergezelde haar, maar K. nam betrokkene mee naar de "Villa Somalia" (de voormalige residentie van de gewezen Somalische president Siad Barre), die toen onder controle stond van de Habar Gedir-militie van krijgsheer Aideed. Betrokkene werd gedwongen om er te blijven. K. bleek door de Habar Gedir-militie te zijn aangesteld als verantwoordelijke voor de vrouwelijke gedetineerden. Betrokkene mocht zich vrij in het domein van de Villa Somalia bewegen, maar diende wel onder dwang huishoudelijke taken te verrichten. Ze werd ook regelmatig verkracht door de militieleden. In oktober 1998 werd betrokkene uit haar gevangenschap bevrijd door A. Y., handelaar met wie betrokkene gedurende haar detentie in contact was geraakt. Hij wekte - dankzij zijn Habar Gedir-clantoebehoren - geen argwaan bij de militieleden en bracht betrokkene met zijn transportwagen buiten de Villa Somalia. Hij

vervoerde haar naar Jig-Jiga (Ethiopië), van waaruit een neef van A. - I. - betrokkene per truck naar Dire Dawa bracht.

Betrokkene vernam er dat H. R. was overleden en nam daarom de bus naar Nazareth (Ethiopië), waar ze een tante wilde bezoeken, die daar verbleef. Haar tante bleek te zijn verhuisd naar de Ethiopische hoofdstad Addis Abeba. Betrokkene reisde er per bus heen en vond haar tante terug. Ze verbleef gedurende ongeveer een maand in het huis van haar tante. De (Ethiopische) echtgenoot van deze laatste achtte het - uit veiligheidsoverwegingen - aangewezen dat betrokkene Ethiopië zou verlaten. Op 17 november 1998 ging betrokkene aan boord van een vliegtuig met bestemming Italië, in het gezelschap van een vrouwelijke reisagente, met wie betrokkene tante de nodige afspraken had gemaakt om betrokkene naar een veilig land te brengen. In Italië aangekomen, namen betrokkene en de reisagente samen de trein naar België, waar ze op 19 november 1998 aankwamen. Dezelfde dag vroeg betrokkene asiel aan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene er doorheen haar opeenvolgende verklaringen niet in geslaagd is om haar beweerde clantoebehoren en haar Somalische nationaliteit aannemelijk te maken.

Zo verklaarde ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken (cfr. verhoor dd. 16 april 1999) tot de "Shekash"-clan te behoren, evenals haar moeder, terwijl ze zowel in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (dd. 10 mei 1999), als tijdens het interview door het Commissariaat-generaal stelde dat zij (via beide ouders) tot de "Asharaf"-minderheidsclan behoren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (dr. G. Ambroso, "Somalis in the Horn of Africa" en E. Kellner, "Tribes of Somalia") blijkt dat de "Shekash" en de "Asharaf" twee verschillende Somalische minderheidsclans zijn. Betrokkene stelt bovendien voor het Commissariaat-generaal binnen de Asharaf-clan tot. de "Reer Hassan"-subclan ("Reer Ahmed"-sub-subclan) te behoren. Uit de voornoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat zowel "Reer Ahmed" als "Reer Hassan" subclans zijn van de Marehan-meerderheidsclan (Darod-clanfamilie). Op de vraag van het Commissariaat-generaal, waarin de leden van de Asharaf-clan zich onderscheiden van de leden van andere minderheidsclans, repliceert betrokkene enkel dat er geen verschil is tussen de Asharaf en andere Somaliërs, vermits zij "allemaal zwart zijn" (sic). Merkwaardig is ook dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal beweert de Engelse taal niet machtig te zijn, maar stelt Frans en Somalisch te spreken. Wanneer haar door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd hoe het komt dat zij geen Engels spreekt - gezien het feit dat zij in Ethiopië beweert

te zijn opgegroeid en de officiële taal daar het Engels is - antwoordt betrokkene dat zij Frans leerde aan de school van de "Alliance Française" in Dire Dawa en zich verder alleen in het Somalische milieu van Dire Dawa ophield. Betrokkenes verklaring verantwoordt echter niet dat zij geen woord Engels spreekt en ook geen noties heeft van enige Ethiopische taal. Betrokkene stelt voor het Commissariaat-generaal onterecht (cfr. stadsplan van Mogadishu) dat de Madina-wijk in Mogadishu gelegen is naast de Wardegley-wijk, waar ze beweert te hebben gewoond. Betrokkene is verder niet in staat om een straat in de Wardegley-wijk te benoemen.

Verder rijzen ook twijfels omtrent de geloofwaardigheid van betrokkenes beweerde gevangenschap in Mogadishu. Zo verklaarde ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij bij het begin van de burgeroorlog in Somalië door een vrouw - K. F. - werd meegenomen naar een huis en dat daar dikwijls mannen kwamen die tot Aidid's clan behoorden. Van enige medegevangenen was hier geen sprake. Voor het Commissariaat-generaal stelt ze in de "Villa Somalia" (de vroegere residentie van president Siad Barre) te zijn vastgehouden, die op dat ogenblik in handen was van krijgsheer Aideed. Ze voegt eraan toe dat zij er samen met andere meisjes en vrouwen werd vastgehouden en dat K. F. verantwoordelijk was voor de bewaking van de vrouwen in het complex. Wanneer haar door de interviewer van het Commissariaat-generaal wordt gevraagd of ze een plan kan schetsen van deze villa, blijkt betrokkene daar - vreemd genoeg - niet toe in staat te zijn, terwijl ze beweert van februari 1991 tot oktober 1998 in het complex van de Villa Somalia te hebben verbleven en er de mogelijkheid kreeg (weliswaar binnen de grenzen van het complex) om zich vrij te bewegen. Zij verklaart verder, in strijd met de realiteit, dat de Villa Somalia tegenover het politiehooftkwartier van Mogadishu is gelegen. Betrokkene stelt voor het Commissariaat-generaal ook onterecht (cfr. "Mondes Rebelles" (1996)) dat de militie van Aideed, die de Villa Somalia controleerde, "Union Somalia Congress" wordt genoemd. Betrokkene verklaarde verder voor de Dienst Vreemdelingenzaken (cfr. ptn. 24 en 42 van het verhoorverslag) dat zij in september 1998 uit haar gevangenschap wist te ontsnappen, terwijl ze voor het Commissariaat-generaal stelt dat zij in oktober 1998 ontsnapte, wat bevestigd wordt door haar verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (dd. 10 mei 1999), waar zij stelt op 10 oktober 1998 uit Mogadishu te zijn vertrokken.

Voor wat betrokkenes verblijf in Ethiopië betreft, kan het volgende worden opgemerkt. Betrokkene maakte voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van het feit dat ze - aldus haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal - sinds 1982 in Ethiopië zou

zijn opgegroeid en er bij een collega-handelaarster van haar moeder zou hebben ingewoond. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene in dit verband enkel dat "voordat de burgeroorlog in Somalië begon in 1990" zij naar "de Franse school in Addis Abeba" ging. Voor het Commissariaat-generaal beweert betrokkene echter in Dire Dawa aan de school van de "Alliance Française" les te hebben gevolgd en er ook te hebben gewoond.

Voor wat het, door betrokkene beweerde afgelegde traject vanuit Mogadishu, na haar ontsnapping uit haar gevangenschap betreft, legde betrokkene eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Ze verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken in september 1998 vanuit Mogadishu te zijn vertrokken, en stelde tot twee maal toe (cfr. ptn. 24 en 42 van het verhoorverslag) van daaruit achtereenvolgens naar Jig-Jiga (Ethiopië), Nazareth (Ethiopië), Dire Dawa (Ethiopië) en Addis Abeba (Ethiopië) te zijn gereisd. Voor het Commissariaat-generaal en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene in oktober 1998 vanuit Mogadishu achtereenvolgens naar Jig-Jiga, Dire Dawa, Nazareth en Addis Abeba te zijn gereisd.

Voor wat de door betrokkene voorgelegde Somalische identiteitskaart betreft, kan worden opgemerkt dat een aantal gegevens die hierop voorkomen onverenigbaar zijn met betrokkenes verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Zo wordt als afleveringsdatum van deze kaart 10 mei 1990 vermeld en als afleveringsplaats Mogadishu, terwijl betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaart - sinds haar vertrek uit Somalië in 1982 - pas voor het eerst naar Mogadishu te zijn teruggekeerd in december 1990.

Op de kaart staat "Wardhiig-ley" als woonplaats vermeld (wat correspondeert met Wardegley), maar op 10 mei 1990 (de afleveringsdatum van bovenvermelde kaart) woonde betrokkene - aldus haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal - nog steeds in Dire Dawa (Ethiopië).

In elk geval kan betrokkenes ware identiteit (en nationaliteit) niet worden nagegaan bij gebrek aan onmiskenbaar authentieke identiteitsdocumenten. Het door haar afgelegde reistraject tussen Somalië en België kan evenmin worden gecontroleerd, vermits zij geen enkel reisdocument voorlegde.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het

grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in verband met de eerste voorwaarde, een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Dit middel is gesteund op een schending van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het feit dat (de) tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

1. Betreffende de taal van de procedure

Doordat (de) asielaanvraag van verzoekster in de nederlandse taal behandeld werd terwijl verzoekster perfect frans spreekt en haar asielaanvraag in het frans wenst te zien onderzoeken.

Dat ten onrechte (de) tegenpartij ervan uitgegaan is dat verzoekster, die volgens (de) tegenpartij Engels moest kunnen spreken, geen enkele van de proceduretalen in België kon spreken.

Dat dit zelfs tegenstrijdig is met de eigen motivatie van (de) tegenpartij in (de) bestreden beslissing waar expliciet aangehaald wordt dat verzoekster Frans spreekt.

Dat verzoekster dan uiteindelijk bijgestaan werd door een Somalische tolk, zowel voor (de) Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat Generaal, die echter lid was van de clan Majertan die gekant is tegen de Asharaf clan, waartoe verzoekster behoort.

De opgelegde tolk heeft de asielaanvraag van verzoekster gewoonweg de grond ingeboord door zaken te vertalen die verzoekster niet eens vermeld heeft of door opzettelijk haar relaas slecht te vertalen.

Dat dit eenvoudigweg vermeden kon worden (en moest worden) door (de) tegenpartij indien deze de taal van de procedure gerespecteerd had door verzoekster in het Frans rechtstreeks te ondervragen zonder filter van een kwaadwillige tolk.

Gewoon al op basis van dit element moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2. Betreffende de z gezegde tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden van haar relaas

Verzoekster kan punt per punt alle "negatieve" elementen aangehaald door (de) tegenpartij en opgenomen in huidig verzoekschrift sub.III, weerleggen.

- Verzoekster heeft nooit vermeld dat ze tot de Shekashclan behoord(t). Dit is een "misverstand" van de tolk. Verzoekster heeft zowel voor (de) Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-Generaal degelijk gesteld dat ze Asharaf is. Tevens is de subclan Reer Hassan verbonden tot de Asharaf en niet tot de Darod, in tegenstelling tot wat (de) tegenpartij beweert. Verzoekster heeft nooit gezegd dat er geen verschil is tussen de Asharaf en de andere Somaliërs door te zeggen dat ze "allemaal zwart zijn". Verzoekster heeft gezegd, als antwoord op deze vraag, dat de Asharafs afstammelingen zijn van de profeet Mohamed in tegenstelling tot de anderen en dat ze een lichter(e) tint hebben dan de anderen. Het antwoord aangehaald door (de) tegenpartij (dat belachelijk is), indien het zo genoteerd werd, kan alleen maar een verdraaiing zijn van de tolk die tot een andere clan behoort dan verzoekster.

- Verzoekster kent een beetje Engels maar in Ethiopië sprak ze Ethiopisch en Frans. Verzoekster spreekt vlot Ethiopisch in tegenstelling tot wat er volledig onterecht weerhouden wordt door (de) tegenpartij. Dit is nochtans een objectief element dat gemakkelijk kan nagegaan worden en het is hoogst verwonderlijk dat (de) tegenpartij zo maar tegen een objectief gegeven in pleit. Dit is echter een illustratie en een duidelijk bewijs van de schending van de zorgvuldigheidsplicht en dat aantoonst hoe de bestreden beslissing op een weinig ernstige manier tot stand gekomen is. Verzoekster sprak Ethiopisch van haar 11 jaar tot en met haar 20 jaar en kan dit natuurlijk aantonen mits een eenvoudig onderhoud.
- Geen enkele straatnaam werd haar gevraagd door de tolk. Bijkomend wenst verzoekster te benadrukken dat ze haar wijk verlaten heeft toen ze 11 jaar oud was en dat ze zich om deze redenen geen straatnamen meer zou herinneren.
- Betreffende haar gevangenschap in Mogadishu heeft verzoekster wel degelijk verklaard dat er andere vrouwen gedetineerd werden samen met haar. Dit lijkt zo evident dat deze "tegenstrijdigheid" alleen kan aangenomen worden als ofwel een lacune in het interview door (de) Dienst Vreemdelingenzaken (het is unaniem gekend in welke slechte omstandigheden de interviews gebeuren bij Dienst Vreemdelingenzaken...), ofwel is het een bijkomende illustratie van de kwaadwilligheid van de tolk behorende tot de Majertan-clan.
- Geen enkel plan werd haar gevraagd door de tolk. Gezien verzoekster er ged(et)ineerd was van 1991 tot 1998 is ze natuurlijk in staat, na er zeven jaar lang verbleven te hebben, een plan van de villa te tekenen.
- Daarentegen valt op te merken dat betreffende het politie hoofdkwartier waarvan verzoekster dacht dat het tegenover de Villa Somalia gelegen was, verzoekster nooit de Villa Somalia heeft mogen verlaten. Zij heeft Mogadishu verlaten toen ze 11 jaar oud was en is er teruggekomen toen ze 20 jaar oud was om er quasi onmiddellijk gevangengehouden te worden in de Villa Somalia.
- Volgens verzoekster hee(f)t de militie van AIDEED Union Nation Congres (U.N.C.).
- Verzoekster bevestigt dat ze gevlucht is in oktober 1998.
- Eerst Nazareth of eerst Dire Dawa? Dit argument aangehaald door (de) tegenpartij is gewoon absurd gezien het slechts de volgorde van de tweede en de derde etappe van haar vlucht naar Ethiopië (is) die omgewisseld zijn (is) in de nota's van

(de) Dienst Vreemdelingenzaken. Het is natuurlijk eerst Dire Dawa en dan Nazareth op de route.

- De gegevens van de identiteitskaart van verzoekster zijn niet tegenstrijdig met de realiteit. De identiteitskaart werd aangevraagd door de moeder van verzoekster die de kaart naar Ethiopië gebracht heeft. Zo is de afleveringsdatum 10.5.1990 te Mogadishu terwijl betrokkene toen nog in Ethiopië verbleef.
- (De)Tegenpartij durft te stellen dat de ware identiteit en nationaliteit van verzoekster niet kan worden nagegaan, niettegenstaande verzoekster in het bezit is van een Somalische identiteitskaart en dat ze blijkbaar zonder problemen verhoord werd via een Somalische tolk...

Dit vraagt verder geen commentaar maar toont op zich alleen al dat de in dit middel aangehaalde rechtsmiddelen wel degelijk geschonden werden door (de) tegenpartij.

Derhalve schendt (de) bestreden beslissing de in het middel aangevoerde wetsbepalingen, de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en is er in hoofde van (de) tegenpartij een manifeste beoordelingsfout.";

3.1.2.1. Overwegende dat het eerste onderdeel van het tweede middel niet ernstig is, omdat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 november 1998 om de bijstand van een Somalische tolk heeft verzocht en niet is aangetoond dat zij enig bezwaar heeft geformuleerd tegen de behandeling van haar asielaanvraag in het Nederlands;

Overwegende dat het tweede onderdeel van voornoemd middel ernstig is, omdat enerzijds, de eerste verwerende partij in haar nota, punt 2. van het verzoekschrift (betreffende de zogezegde tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden van haar relaas) niet weerlegt, en omdat anderzijds, uit het geheel van het asielrelaas van de verzoekende partij blijkt dat minstens op een aantal punten de tussenkomst van de Somalische tolk kan aanleiding hebben gegeven tot misverstanden en tot niet altijd even correcte en preciese vertalingen, mede gelet op de clan waartoe deze

tolk, volgens de verzoekende partij, zou behoren; dat ook op dit punt de nota van de eerste verwerende partij geen antwoord inhoudt;

Overwegende dat de vorige consideransen niets afdoen aan het feit dat de bestreden beslissing het resultaat is van een grondig verhoor en van een ernstig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat op dit ogenblik de Raad van State evenwel, de niet onredelijke twijfel deelt van de verzoekende partij betreffende de rol van de tolk, temeer daar niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij werd bijgestaan door een Advocaat, hoewel laatstgenoemde werd verwittigd van de datum waarop de verzoekende partij moest verschijnen voor de eerste verwerende partij; dat de verzoekende partij de kans moet krijgen om bepaalde misverstanden recht te zetten en om een aantal vragen te beantwoorden, in aanwezigheid van een Somalische tolk die niet behoort tot een zogenaamde rivaliserende clan;

3.1.2.2. Overwegende dat er in de huidige stand van de rechtspleging geen aanleiding is om de overige middelen van de verzoekende partij te onderzoeken, gelet op wat voorafgaat;

3.2.1. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partij het volgende betoogt :

"De onmiddellijke uitvoering van de beslissing tot weigering van verblijf, gepaard met het bevel om het grondgebied te verlaten, zal aan verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel berokkenen.

Gezien de feitelijke elementen van het dossier en de aangehaalde middelen moet aanvaard worden dat verzoekster zich kan beschouwen als kandidaat vluchteling met dit gevolg dat het risico van ernstig en moeilijk te herstellen nadeel dat nauw verbonden is aan haar status van kandidaat vluchteling, bewezen is.

Zij is niet gerechtigd om politiek asiel te vragen in een ander land dat de Conventie van Genève

ondertekende, daar zij reeds meer dan drie maanden in België verbleef.

Zij kan onmogelijk teruggaan naar haar land van herkomst, gezien het risico opnieuw het slachtoffer te worden van seksuele mutilatie.

De vernietiging van de bestreden beslissing achteraf zal geen effectief herstel meebrengen voor het nadeel dat ondertussen onmiddellijk en onomkeerbaar zou zijn ondergaan.";

3.2.2. Overwegende dat het betoog van de verzoekende partij in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel overtuigt;

4. Overwegende dat is voldaan aan de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 februari 2000.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zeventwintig december
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.